

Élménybeszámoló

Norvégia

2010/ őszi szemeszter

Körülbelül egy éve kezdett el foglalkoztatni a gondolat, hogy megpályázzam az Erasmus-programot. Az országok listáját végigtekintve, választásom egyértelműen Norvégiára esett. Fellapoztam pár útikönyvet, és már nem is tétlenkedtem tovább a papírok beadásával. Engem tehát azok a csodálatos hegyek vonzottak oda.

Már az első estémen találkoztam norvég diákokkal. Egy szintén magyar lány rendezett házibulit, amire engem is meghívott. Lassan, egyenként elkezdtem beszélgetni a norvégokkal és azt tapasztaltam, hogy egyáltalán nem ridegek. Persze nem olyanok, mint az amerikaiak, de nagyon érdeklődők.

Számukra sokkal természetesebb egy külföldi jelenléte, mint ami az én hazámra, Magyarországra jellemző. Ennek egyik nagy előnye itt, hogy mindenki tökéletesen beszél angolul. Amely itt nem egy különleges tudás, hanem a mindennapi élet egy része. (például a filmeket eredeti nyelven nézik a tv-ben, nálunk pedig mindent szinkronizálnak).

Ahogy a napok, hetek, hónapok telnek, már nemcsak a különbséget látom, hanem azok okait is. Összehasonlítva a norvég dolgozó embert a magyar dolgozóval azt mondhatom, hogy itt ugyanannyi munkáért annyi pénzhez jutnak, amelyből tisztességesen meg tudnak élni. Míg otthon egy fizetés a továbblépéshez nem elég. Nem tartom központi fontosságúnak, de mégis hatással van minden másra.

Itt kell megemlítenem az egyik legnagyobb kulturális különbséget, amit az elmúlt pár hónapban tapasztaltam: ez pedig a férfi és a nő kapcsolata. Véleményem szerint mindkét országban központi szerepet tölt be az emberek életében a család. De míg itt a férfiak és nők egyenlők: mind a munka világában, mind pedig a család szerepében, addig Magyarországon ez másképpen van. A nők ugyanúgy dolgoznak, mint a férfiak, mégis a háztartás és a gyerek(ek) nevelése az ő feladatuk. Nehéz állást foglalnom a következő kérdésben. Egyik oldalról jól hangzik az, hogy a férfi főz, mos, takarít, babát sétáltat és éppen ezért egyenlő szerepe lesz a nővel. Másik oldalról nem él semmi azokból a régi hagyományokból, hogy a nő gyenge, törekeny és tiszteletreméltó egy férfi számára, ezért előre engedi az ajtóban, cipeli a nehezebb pakkokat... Úgy érzem mindkét nemzet kölcsönösen tanulhatna a másiktól, megtalálva az arany középutat.

Jelentős különbségeket tapasztaltam az egyetemen is. Már az első órán feltűnt, hogy az osztály életkora különböző. Az otthoni egyetemen az összes csoporttársam velem egyidős. Úgy érzem e dolog mögött szintén az ország egy más kulturális tulajdonsága húzódik meg. Norvégiában az egyenlő lehetőségek nemcsak a férfiak és nők kapcsolatára terjednek ki, hanem a fiatalok és idősebbekére is. Az egyetemek mindenki számára lehetőséget biztosítanak újabb tudás megszerzéséhez, tekintet nélkül az életkorra. Hazámban az idősebb korosztálynak hétvégén van lehetősége egyetemre járni, ha bővíteni szeretné tudását. De ez nem egyszerű a munka és család mellett. Ráadásul nem is ingyenes.

Mivel a munkalehetőségek igen korlátozottak Magyarországon, ezért bekerülni egy jobb egyetemre akár több éves próbálkozásba is telhet. Már gimnáziumban dönteni kell, hogy hova szeretnének továbbtanulni és ez nagyon nehéz kérdés, mert össze kell egyeztetni azt, hogy mi az, amire szükség van a munkaerőpiacon, melyik az az egyetem, ahova lehetősége van bekerülni és legvégül pedig, mi az, ami érdekli.

Mindezek azt vonzzák maguk után, hogy az egyetemek tele vannak olyan diákokkal, akiket egyáltalán nem érdekel a választott szakma, de tudják, hogy nincs más választás, ha diplomát szeretnének. Majd kikerülve az egyetemről kis eséllyel kapnak állást, amit nagy valószínűséggel nem is szeretnek. Így a munkájuk minősége nem lesz színvonalas, valamint éppen ezért a mindennapi életük sem boldog.

A fent említett gondolatok jelentősen hatnak a szabadidő eltöltésére. Míg Magyarországon a pihenés elsősorban azt jelenti, hogy ne csináljunk semmit, mert nincs erőnk, addig itt mindenki megy valamerre, a szabadba. Bár a természet, a szabadban eltöltött idő a mindennapi élet része, tapasztalataim azt mutatják, hogy a hétvége nélkülözhetetlen kelléke. Volt szerencsém pár hegyet meghódítani, és pár hónap után az én hétvégéim részesévé váltak. Ezt tartom a norvég kultúra legértékesebb részének. Ugyanis a természet, a mozgás olyan hatással van az emberre, amely után jól kimerülünk, de mégis energiával töltődünk fel, így a mindennapokban -ezzel a pozitív energiával- könnyebben bírkozunk meg.

Fáj a szívem, hogy decemberben ott kellett hagynom ezt az ideális társadalmat, de ahhoz, hogy tökéletes része legyek, úgy érzem születni kell oda. Reménykedem, hogy valaha az én hazám is eljut erre az életszínvonalra, de addig is nekem úgy a kis hazám.